

Silo

NYILVÁNOS ESEMÉNY

SPORTPAVILON, MADRID, SPANYOLORSZÁG - 1981. SZEPTEMBER 27.

A Közösség az Emberi Fejlődésért meghívottjaként, Silo körutazásra indult és több nyilvános konferencián vett részt. Előadásaira elkísérték barátai: Bittiandra Aiyappa, Saky Binudin, Petur Gudjonsson, Nicole Myers, Salvatore Puledda és Danny Zuckerbrot.

A Silo által Madridban előadott gondolatok lényegét bemutatták Barcelonában, Reykjavíkban, Frankfurtban, Koppenhágában, Milánóban, Colombóban, Párizsban és Mexikóvárosban is.

Egyszer régen megkérdezték tőlem: Miért nem mondd el, amit gondolsz? Ezért elmondtam. Aztán mások azt mondták: Nincs jogod elmondani, amit gondolsz. Tehát hallgattam. Eltelt tizenkét év és újra azt kérdezik tőlem: Miért nem mondd el, amit gondolsz? Úgyhogy újra megteszem, bár előre tudom, hogy lesz, aki azt fogja mondani: Nincs jogod elmondani, amit gondolsz.

Akkor sem hangzott el semmi új, ma sem mondok semmi újat.

Nos... mi is hangzott el akkor?

Azt mondtuk: Belső hit nélkül félelem van, a félelem szenvedést okoz, a szenvedés erőszakhoz vezet, az erőszak rombolást eredményez; következképpen a belső hit megakadályozza a rombolást.

Ma barátaink beszéltek a félelemről, a szenvedésről, az erőszakról és a nihilizmusról, mint a rombolás legfőbb képviselőiről. Beszéltek a saját magukba vetett hitről, a másokba és a jövőbe vetett hitről is. Elmondták, hogy meg kell változtatni az események romboló irányát, megváltoztatva az emberi cselekedetek értelmét. Ezen kívül, ami még fontosabb, elmondták azt is, hogyan kell mindezt véghezvinni; úgyhogy én már nem fogok semmi újat mondani.

Én csak három gondolatot mondanék el. Az egyik az arra való jogunkról szól, hogy szabadon kifejezhessük véleményünket; a másik arról, hogyan kerültünk a mai totális válsághelyzetbe; és végül, mi az ami lehetővé teszi számunkra, hogy hozzunk egy azonnali döntést és megváltoztassuk életünk irányát. Ezt a döntést követnie kellene egy nyilvános elköteleződésnek mindannyiunk részéről.

Rendben, milyen jog teszi lehetővé, hogy kifejtsük álláspontunkat és ennek megfelelően cselekedjünk? Először is az a jog, hogy megvizsgáljuk a mai problémákat a saját ítélőképességünk szempontjai szerint akkor is, ha ezek nem egyeznek meg az általánosan elfogadottakkal. Azt mondjuk, hogy senkinek sincs joga ahhoz, hogy gátolja új értelmezések kibontakozását abszolút igazságokat feltételezve. Ami pedig a cselekedeteinket illeti, miért zavarnának bárkit is, ha nem avatkozunk bele a tevékenységükbe? Ha valahol a világban megtiltják vagy eltorzítják, amit mondunk és amit csinálunk, akkor joggal mondhatjuk, hogy ott rosszakaratról, abszolutizmusról és hazugságról van szó. Miért nem engedhető meg, hogy az igazság szabadon terjedjen és hogy az emberek szabadon tájékozódva eldönthessék, mi az, ami hasznos számukra?

Nos hát, miért tesszük azt, amit teszünk? Röviden válaszolva: azért, mert számunkra ez a legfőbb erkölcsi cselekedet. Erkölcsünk a következő elven alapszik: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.” Ha mint egyének, magunknak a legjobbat akarjuk, ez az erkölcsi törvény arra kötelez bennünket, hogy a többieknek a legjobbat nyújtsuk. És kik a többiek? A többiek a hozzánk legközelebb állók, és az a környezet, ameddig valóban lehetőségem van az adásra és változtatásra, ez jelenti a hozzám közelállókat; és ha a lehetőségem az adásra és a változtatásra kiterjedne az egész világra, akkor az egész világ a közvetlen környezetem lenne. Viszont abszurd lenne nagyképűen az egész világgal foglalkoznom, ha a valódi lehetőségeim csak a szomszédomig érnének el. Ezért van egy minimális kötelesség az erkölcsi tetteinkben, hogy tisztázzunk és cselekedjünk, ki-ki a közvetlen környezetében. Nem ezt tenni, ellentétes ezzel az erkölccsel és az individualizmus zsákutcájába vezet. Ez az erkölcs pontos irányt ad cselekedeteinknek, és azt is világosan megmutatja, hogy kikre irányulnak. Amikor erkölcsről beszélünk, egy szabad cselekedetre utalunk, a cselekvés és a nem-cselekvés közti lehetőségről, és azt is kijelentjük, hogy ez a cselekvés minden szükséglet és mechanikus szokás felett áll. Ez a mi szabad tettünk, a mi erkölcsi cselekedetünk: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.” Semmilyen ideológia, semmilyen kifogás nem áll e szabad tett és erkölcs felett. Nem a mi erkölcsünk van válságban, más erkölcsök vannak válságban, nem a mieink. Erkölcsünk nem dolgokra, tárgyakra, rendszerekre utal, erkölcsünk az emberi cselekedetek irányára vonatkozik. Minden kritikánk és minden javaslatunk az emberi cselekedetek irányának értelmére irányul.

De van még egy pont, mellyel foglalkoznom kell most, és ez a mára kialakult válsághelyzetről szól. Hogyan történt mindez és kik felelősek érte? Nem fogok most erről hagyományos elemzést készíteni. Itt nem lesz se tudomány, se statisztika. Képekkel fogom illusztrálni, melyek megérintik mindenki szívét.

Nagyon régen történt, hogy az emberi élet virágozni kezdett ezen a bolygón. Ezután, az évezredek múlásával, a népek egymástól függetlenül fejlődni kezdtek, és megvolt az ideje a születésnek, a nevetésnek, a szenvedésnek, és megvolt az ideje a halálnak. A fejlődő egyének és népek egymás nyomába léptek, míg végre birtokba vették a földet, uralkodtak a vizeken és a tengeren, a szélnél is gyorsabban repültek, átkeltek a hegycsúcsokon, és a vihar hangjaival és a nap fényével mutatták meg hatalmukat. Látták a távolból a bolygójukat, a gömbölyű, kék menedéket, a felhőkkel borított, szeretett védelmezőjüket. Milyen energia mozgatta mindezt? Milyen hajtóerőt használt az ember a történelem során, ha nem a halál ellen való lázadást? Mert már a kezdetektől fogva, a halál árnyékként kísérte lépéseit. És már a kezdetektől fogva, beférközött az emberek lelkébe és megpróbálta megnyerni a szívüket. Az, ami kezdetben folyamatos harc volt az élet szükségleteinek kielégítésére, később a félelem és a vágy által mozgatott küzdelemmé vált. Akkor két út nyílt meg előtte: az Igen útja és a Nem útja. Akkor minden gondolatot, minden érzést és minden cselekvést az Igen és a Nem közötti választás kételye zavarta meg. Az Igen építette mindazt, ami segítette a szenvedés legyőzését. A Nem pedig növelte a fájdalmat és a szenvedést. Semmilyen tárgy, vagy kapcsolat, vagy szervezet sem szabadulhatott a belső Igentől és Nemtől. Később az egymástól távol élő népek elkezdtek közeledni egymáshoz, és végül a civilizációik összekapcsolódtak; és a különböző nyelveken kimondott Igenek és Nemek egyszerre özönlöttek szét a bolygó minden sarkába.

Hogyan győzhetné le az ember a saját árnyékát? Talán úgy, hogy elmenekül előle? Talán ha inkohereus módon szembeszáll vele? Ha a történelem motorja a halál ellen való lázadás, lázadj fel most a csalódás és a bosszúállás ellen. Hagyj fel, először a történelemben, a bűnösök keresésével. Te és mások is felelősek vagytok azért, amit valamikor tettetek, de senki sem felelős azért, ami történt. Bárcsak kijelenthetnénk ebben az egyetemes perben: „nincsenek bűnösök!” és minden ember erkölcsi kötelessége lenne a saját múltjával való megbékélés. Ez itt kezdődik, benned és bennem, és felelősek vagyunk azért, hogy ez folytatódjon a körülöttünk lévőben, egészen addig, amíg a Föld legtávolabbi sarkáig is elér.

Ha az életed iránya még nem változott meg, meg kell változtatnod; ha már megváltozott, meg kell erősítened. Hogy mindez lehetséges legyen, kísérelj el engem egy szabad, bátor és mély cselekedetben, ami egyben egy elkötelezettséget is jelent. Álljunk fel! És a saját jövőnkkel szembenézve, kérdezzük meg: Szükséges-e számomra és mások számára, hogy megváltozzon és megerősödjön az életem iránya? Most pedig csendben figyeljünk a hangra, a belső hangra, mely megszólal bennünk... Szükséges-e számomra és mások számára, hogy megváltozzon vagy megerősödjön a fény és az irány az életemben? Meg akarom-e változtatni vagy meg akarom-e erősíteni az életem irányát? Van-e hitem abban, hogy meg fog változni vagy meg fog erősödni az életem iránya? Most pedig... járjon át az élet ereje és fénye. Ma, és ne holnap, békéld meg, csókold meg a párodát és a gyerekedet, anyádat és apádat, öleld meg a barátodat és az ellenségedet, és mondd el nekik nyitott szívvel: „valami nagyszerű és új dolog történt ma velem” és mondd el nekik, mi történt, hogy ők is továbbadhassák ezt az üzenetet. Szeretném megismételni ezeket a mondatokat: Ma, és ne holnap, békéld meg, csókold meg a párodát és a gyerekedet, anyádat és apádat, öleld meg a barátodat és az ellenségedet és mondd el nekik nyitott szívvel: „valami nagyszerű és új dolog történt ma velem!” és mondd el nekik, mi történt, hogy ők is továbbadhassák ezt az üzenetet.

Mindenkinek békét, erőt és örömet!